

Daniels Bog - Hundrede og seksogtresindstyve

Opklaring af profetien: Den Franske Revolution, Putins Rusland og den ukrainske konflikt

Jeff Pippenger

2024-03-29

Når vi begynder at overveje forbildningen af endetiden i 1989 gennem vers ti's profetiske historie, er det nødvendigt at gå tilbage til historien om den tredje generation af begge horn på jorddyret. I 1913 begyndte jorddyrets horn af republikanisme sin generation af kompromis med det globalistiske banksystem, og i 1919 begyndte hornet af sand protestantisme sin generation af kompromis med den frafaldne protestantismes teologer og også med American Medical Association, idet det overgav akkrediteringen af sit uddannelsessystem til verden. Begge horn indledte et kompromitteret forhold til verden, som fra det tidspunkt og frem ville ændre retningen for deres respektive budskaber.

I denne historie nåede også udgangspunktet for nordens konge og sydens konge i de sidste dage et vendepunkt. Fatimas mirakel fandt sted den 13. oktober 1917 i Fatima, Portugal. Det var kulminationen på en række marianske åbenbaringer, som blev bevidnet af tre unge hyrdebørn: Lucia dos Santos og hendes fætre og kusiner Francisco og Jacinta Marto. Ifølge de beretninger, som børnene gav, viste Jomfru Maria, identificeret som Vor Frue af Fatima, sig for dem den 13. dag i hver måned fra maj til oktober 1917.

Under den sidste åbenbaring den 13. oktober 1917 samledes titusinder af mennesker ved Cova da Iria nær Fatima i forventning om at blive vidne til et mirakel, sådan som børnene havde forudsagt. Ifølge vidnerne syntes solen at skifte farver, dreje rundt og danse på himlen. Denne begivenhed blev kendt som Solmiraklet eller Fatima-miraklet.

Miraklet i Fatima er en betydningsfuld begivenhed i den katolske historie og fromhed, og det har gennem årene været genstand for megen undersøgelse, debat og religiøs fortolkning. Begivenhederne i Fatima har haft en varig indflydelse på folkelig fromhed, marial hengivenhed og fortolkningen af apokalyptiske temaer inden for den katolske kirke.

Den bolsjeviske revolution fandt sted i Rusland den 7. november 1917, da bolsjeviske styrker, ledet af Vladimir Lenin og bolsjevikpartiet, bemægtigede sig centrale regeringsbygninger og infrastruktur i Petrograd (nu Sankt Petersborg). Denne begivenhed markerede kulminationen på den russiske revolution i 1917, som var begyndt med Februarrevolutionen tidligere på året, der førte til tsar Nikolaj II's abdikation og oprettelsen af en provisorisk regering.

Under revolutionen lykkedes det bolsjevikkerne at styrte den provisoriske regering og etablere sovjetisk kontrol over Rusland. Bolsjevikkerne proklamerede oprettelsen af en socialistisk stat og begyndte at gennemføre deres revolutionære program, herunder nationaliseringen af industrien, omfordelingen af jord og Ruslands udtræden af Første Verdenskrig. Oktoberrevolutionen førte i sidste ende til oprettelsen af Sovjetunionen og fik dybtgående og vidtrækkende konsekvenser for

Rusland og verden, idet den formede det 20. århundredes historiske udvikling.

Jesus illustrerer enden ved begyndelsen, og for fuldt ud at kunne se nordens konge og sydens konge i de sidste dage er det nødvendigt at forstå deres begyndelser. De bogstavelige konger i syd og nord, som identificeres i Daniels ellefte kapitel, defineres som den magt, der hersker over det bogstavelige område Egypten som sydens konge, og den magt, der hersker over det bogstavelige geografiske område forbundet med Babylon, som nordens konge.

Bogstavelig profeti overgik til åndelig profeti på korsets tid, da det gamle bogstavelige Israel var ved at overgå til det moderne åndelige Israel. Det bogstavelige hedenske Rom nedtrådte det bogstavelige Jerusalem i tre og et halvt bogstaveligt år fra år 67 e.Kr. til år 70 e.Kr., og det åndelige pavelige Rom nedtrådte det åndelige Jerusalem i tre og et halvt åndeligt år.

Det åndelige Babylon identificeres i Johannes' Åbenbaring, kapitel sytten, som den skøge, der bedriver utugt med jordens konger. Det åndelige Egypten identificeres i Johannes' Åbenbaring, kapitel elleve, som det ateistiske Frankrig. De moderne manifestationer af den åndelige konge i nord, som modtog sit dødelige sår ved endens tid i 1798 og derpå gengældte mod den moderne manifestation af den åndelige konge i syd ved endens tid i 1989, er begge repræsenteret i vers fyrre i Daniel elleve. Begge magter har deres oprindelse i deres sidste-dages manifestation i tidsrummet 1917 til 1918, hvilket er det samme tidsrum som kompromisets generation for begge horn på dyret fra jorden. Disse begyndelser må erkendes for ret at kunne anvende afslutningerne. Begyndelserne for nordens og sydens sidste-dages konger tager begge deres udgangspunkt i den franske revolution.

I det sekstende århundrede havde Reformationen, idet den frembød en åben Bibel for folket, søgt adgang til alle Europas lande. Nogle nationer tog imod den med glæde som en himmelsk sendebud. I andre lande lykkedes det pavedømmet i vid udstrækning at hindre dens indtrængen; og lyset fra bibelkundskaben med dets opløftende indflydelser blev næsten fuldstændig udelukket. I ét land fandt lyset ganske vist adgang, men mørket fattede det ikke. I århundreder kæmpede sandhed og vildfarelse om herredømmet. Til sidst sejrede det onde, og himlens sandhed blev stødt ud. »Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elskede mørket frem for lyset.« Joh. 3,19. Nationen blev overladt til at høste følgerne af den vej, den havde valgt. Guds Ånds tøjle blev fjernet fra et folk, som havde foragtet hans nådes gave. Det onde fik lov at modnes. Og hele verden så frugten af den forsætlige forkastelse af lyset.

Krigen mod Bibelen, som gennem så mange århundreder blev ført videre i Frankrig, kulminerede i revolutionens scener. Dette frygtelige udbrud var kun det legitime resultat af Roms undertrykkelse af Skrifterne. Det frembød den mest slående illustration, verden nogen sinde har været vidne til, af den pavelige politiks virkninger—en illustration af de resultater, som den romerske kirkes lære i mere end tusind år havde været på vej imod.

”Undertrykkelsen af Skrifterne i perioden med pavens overherredømme blev forudsagt af profeterne; og Åbenbareren peger også på de frygtelige følger, som især skulle tilfalde Frankrig som følge af ”sydens menneskes” herredømme.” The Great Controversy, 265, 266.

Den Franske Revolution blev frembragt ved undertrykkelsen af Skrifterne »under den pavelige overhøjheds periode«. Ateismens fødsel, som skulle blive pavedømmets værste fjende, blev fremkaldt af pavedømmet selv. Den Franske Revolution fandt sted fra 1789 til 1799, men den ateistiske revolutionære ånd, som begyndte i Frankrig, fortsatte med at brede sig ud over Europa og videre. Hundrede og atten år efter afslutningen på revolutionen i Frankrig begyndte den Russiske Revolution i Rusland. Ateismens revolution, som begyndte i Frankrig, endte i Rusland, og i 1917 blev Rusland den profetiske repræsentant for den nation, som symboliseres ved Egyptens ateisme. Dragemagten, repræsenteret som sydens konge, var flyttet fra Frankrig til Rusland.

Revolutionen i Frankrig blev politisk og profetisk repræsenteret ved Napoleon Bonaparte, og i den forstand repræsenterer Napoleon den første leder af en nation, der blev etableret i en revolution frembragt af Egyptens ateisme. Napoleons narcissisme gentages på passende vis af Putins narcissisme.

Napoleon var skarpt bevidst om billedsprog og propagandas magt, ligesom Putin, der var tidligere KGB-officer. KGB er specialiseret i propaganda. Napoleon brugte portrætkunsten som et middel til at projicere sin autoritet, magt og sit billede som leder over for offentligheden. Han bestilte portrætter hos nogle af sin tids mest berømte kunstnere, heriblandt Jacques-Louis David, Antoine-Jean Gros og Jean-Auguste-Dominique Ingres, blandt andre.

Disse portrætter fremstillede Napoleon i forskellige posurer og omgivelser, lige fra officielle statsportrætter til mere uformelle scener. De tjente ikke blot som personlige minder for Napoleon selv, men også som redskaber til at udbrede hans billede og indflydelse både nationalt og internationalt. Putin har udført det samme arbejde for sig selv med et utal af billeder af sig selv i omgivelser, der kan måle sig med enhver af de moderne influencere på internettet.

Ved begyndelsen af den Franske Revolution blev kongen, hans familie og hans stab styrtet og henrettet. Ved begyndelsen af den Russiske Revolution blev zaren, hans familie og hans stab styrtet og henrettet. Den revolution, som begyndte i Frankrig, kulminerede i Rusland. Den Franske Revolution er emnet for profetien i Åbenbaringens kapitel elleve, og derfor er den Franske Revolution underlagt reglerne for profetisk fortolkning. Jesus fremstiller altid enden på en ting ved begyndelsen af en ting, så den Russiske Revolution er enden på den Franske Revolution.

Vladimir Putin repræsenterer den sidste leder af en nation, der blev grundlagt i en revolution frembragt ved Egyptens ateisme. Ruslands første leder var Vladimir Lenin. Navnet »Vladimir« er af slavisk oprindelse og består af to elementer: »vlad« og »mir«. »Vlad« er afledt af den slaviske rod »vladeti«, som betyder »at herske« eller at udøve magt. »Mir« betyder »verden«. Den første Vladimir (Lenin) er et forbillede på den sidste Vladimir (Putin), som også er et forbillede på revolutionen af ateismes første leder (Napoleon).

Efter Napoleons nederlag i den sjette koalitionskrig og Fontainebleau-traktaten i april 1814 abdicerede han fra Frankrigs trone og blev forvist til middelhavsøen Elba. Han fik suverænitet over øen og fik lov til at beholde titlen kejser, om end i stærkt reduceret formåen. Napoleon tilbragte omkring ti måneder på Elba, hvor han lagde planer om at vende tilbage til magten i Frankrig. Efter sin flugt fra Elba og sin korte tilbagevenden til magten i Frankrig under de Hundrede Dage blev

Napoleon afgørende besejret i slaget ved Waterloo i juni 1815. Efter dette nederlag var de allierede magter, især Storbritannien, fast besluttet på at forhindre Napoleon i at skabe yderligere uro. Følgelig blev han forvist igen, denne gang til den afsidesliggende ø Sankt Helena i det sydlige Atlanterhav. Napoleon tilbragte resten af sit liv i eksil på Sankt Helena indtil sin død i 1821.

Putin er en repræsentant for den gamle KGB-garde. KGB var Sovjetunionens vigtigste sikkerheds- og efterretningstjeneste fra 1954 og indtil dens opløsning i 1991. Den havde ansvaret for den indre sikkerhed, kontraspionage og efterretningsindsamling, både indenlands og internationalt. KGB var kendt for sit omfattende netværk af spioner, overvågningsoperationer og sin rolle i at opretholde det kommunistiske regimes kontrol over befolkningen. Vladimir Putin var medlem af KGB (Komitéen for Statssikkerhed), Sovjetunionens vigtigste sikkerheds- og efterretningstjeneste.

Putin sluttede sig til KGB i 1975 efter at have afsluttet sine studier ved Leningrad Statsuniversitet. Putin arbejdede for KGB indtil Sovjetunionens sammenbrud i 1991, hvorefter han gik ind i politik og siden blev Ruslands præsident i 2000. Hans baggrund i KGB har haft en betydelig indflydelse på hans tilgang til regeringsførelse og udenrigspolitik. Napoleons første eksil på øen Elba repræsenterer historien fra 1991 og frem til år 2000, da KGB's filosofi vendte tilbage. Når Putin til sidst bliver besejret, som fremstillet i vers tretten til femten, er dette andet nederlag (det første var i 1989) et forbillede på Waterloo og Napoleons andet eksil, hvor han døde.

Napoleon tilføjede pavedømmet det dødelige sår i 1798 og 1799. I 1799 endte den Franske Revolution i Frankrig, men i 1917 var den nået til Rusland i den bolsjeviske revolution. I 1917 fandt miraklet i Fatima sted i Portugal, og de tre børn, som angiveligt kommunikerede med Maria og Josef, fik tre hemmelige budskaber. De tre budskaber var hemmelige i den forstand, at de kun skulle læses af paven, nordens konge. Budskaberne pålagde paven at indkalde til et særligt møde med den katolske kirkes ledere og afholde en særlig ceremoni for at indvie Rusland, som året forinden netop var blevet til det kommunistiske Rusland, til jomfru Maria.

Budskaberne indeholdt en advarsel om, at hvis paven nægtede at efterkomme befaling om at vie Rusland til Maria, ville verden lide under endnu en verdenskrig (den første verdenskrig skulle ophøre måneden efter miraklet). Fatimas budskaber blev en ramme for konservativ katolsk profetisk fortolkning. Den identificerede en kamp inden for den katolske kirke mellem konservativ katolicisme, repræsenteret ved pave Johannes Paul II og det Første Vatikankoncil, og liberal katolicisme, repræsenteret ved den nuværende „woke-pave“ og det Andet Vatikankoncil.

I Fatimas budskaber var den „gode pave“ den „hvide pave“, og den „dårlige pave“ var den „sorte pave“. Den gode pave, pave Johannes Paul II, var den konservative pave, som identificerede Fatimas Jomfru som sit ledende idol, og den dårlige pave er den woke-pave, som også afviser enhver besked fra den såkaldte jomfru Maria. Når man besøger helligdommen i Fatima, Portugal, er indgangen, idet man træder ind på området, placeret mellem to kæmpestore statuer, af en sort pave på den ene side og en hvid pave på den anden side, og repræsenterer således den indre kamp, som identificeres i Fatima-profetierne.

Det andet element i de tre hemmelige budskaber fra Fatima var dets betoning af krigen mellem katolicismen (kongen i nord) og ateismen (kongen i syd). Uden at erkende, at krigen mellem

katolicismen og det ateistiske Rusland er et emne i den sataniske profeti, som styrer en stor del af katolicismen, er det vanskeligt, om ikke umuligt, at forstå den støtte, som den katolske kirke ydede Nazi-Tyskland under Anden Verdenskrig.

Slaget om Leningrad, som varede fra 8. september 1941 til 27. januar 1944 under Anden Verdenskrig, var en af de længste og mest brutale belejringer i historien. Slaget om Stalingrad, som fandt sted fra 23. august 1942 til 2. februar 1943, betragtes ofte som det blodigste og mest betydningsfulde slag under Anden Verdenskrig. Det medførte enorme tab på begge sider, idet estimerterne lyder på over 2 millioner samlede tab, herunder dræbte, sårede og tilfangetagne soldater. Slaget om Stalingrad markerede også et vendepunkt i krigen, da det resulterede i en afgørende sovjetisk sejr over den tyske hær og førte til Nazitysklands endelige nederlag.

Uden at erkende, at Nazitysklands krigsførelse mod Rusland, særlig i de to netop anførte slag, er det vanskeligt at forstå Tysklands rolle som den katolske kirkes hemmelige allierede. Uden forståelse af forudsætningerne for en åndelig krig mellem katolicismen, som var motiveret af den sataniske profeti fra Maria af Fatima, mod Ruslands ateisme og derefter det kommunistiske Sovjetunionen, overses logikken i, at katolicismen i hemmelighed skjulte og derpå transporterede nazistiske krigsforbrydere rundt om på kloden efter Anden Verdenskrig. Nazisterne var katolicismens stedfortrædende hær i dens kamp mod Rusland.

Det er i denne profetiske logik, at Putin, lederen af det ateistiske Rusland, er involveret i en krig i Ukraine, hvis ledere er åbent kendt for at være nazister. Fatimas krigs landtropper mod ateismen fra Anden Verdenskrig og fremefter er fascismen og nazismen. Selv om denne virkelighed om den ukrainske regerings ledere naturligvis er veldokumenteret, har den moderne manifestation af Hitlers Rigsministerium for Folkeoplysning og Propaganda (de etablerede medier) skjult disse kendsgerninger så godt, de kunne.

Navnet »Ukraine« er afledt af det slaviske ord »ukraina«, som betyder »grænseland« eller »kanten«. Betegnelsen henviste historisk til grænseregionerne i Kievriget, den middelalderlige stat, der gik forud for det moderne Ukraine, og som er beliggende ved korsvejen mellem Østeuropa og Eurasien. Gennem historien har det tjent som et mødested mellem forskellige kulturer, civilisationer og imperier, herunder det Byzantinske Rige, det Osmaniske Rige, det Russiske Kejserrige og andre. Dets strategiske beliggenhed gjorde det til en grænseregion, som oplevede betydelige kulturelle, politiske og militære samspil. I middelalderen var Ukraine grænseregionen i Kievriget, som var en magtfuld stat, der omfattede dele af det nuværende Ukraine, Rusland og Belarus. Efterhånden som Kievriget udvidede sig og siden trak sig sammen over tid, forskød dets grænser sig ofte, og Ukraine forblev i statens periferi.

Efter Sovjetunionens sammenbrud i 1989, som fremstillet i vers ti, identificerer vers elleve og tolv et slag, hvor sydens konge gengælder og sejrer over nordens konge. Dette slag blev udkæmpet ved Raphia, som var grænsen mellem sydens konges og nordens konges områder.

Slaget ved Raphia, som fandt sted i 217 f.Kr., har sit navn efter den by, i nærheden af hvilken slaget fandt sted. Raphia var en by beliggende i kystområdet i det gamle Palæstina, nær grænsen mellem det ptolemæiske kongerige Egypten og det seleukidiske rige. På tidspunktet for slaget lå

grænsen mellem det ptolemæiske kongerige Egypten, regeret af kong Ptolemæus IV Filopator, og det seleukidiske rige, regeret af kong Antiochos III, i nærheden af Raphia. Slaget blev udkæmpet nær dette grænseområde, idet begge parter søgte at hævde kontrol over strategiske territorier i Levanten.

Den gamle by Raphia ligger nær den moderne by Rafah. Rafah er en by beliggende i den sydlige del af Gazastriben, som er en del af de palæstinensiske områder. Efter Ptolemæus' sejr ved Raphia i 217 f.Kr. indledte han forfølgelser mod jøderne i Jerusalem og også i Egypten. Sejren blev kortvarig, og han mødte så at sige sit Waterloo i de næste tre vers. I vers tretten vender den tidligere besejrede konge i nord tilbage, og i vers femten overvælder han kongen i syd.

Putins sejr i Ukraine vil af Putin, en tidligere KGB-officer med speciale i propaganda, højst sandsynligt blive brugt til at blotlægge den ukrainske ledelses nazistiske rødder og også til at afsløre dem i den vestlige verden, som støttede regimet af økonomisk grådighed, og uden tvivl også til at afsløre de skjulte sorte anlæg og bio-laboratorier, som globalisterne har benyttet, og som er blevet finansieret af skatteyderne i De Forenede Stater.

Disse åbenbaringer vil tilintetgøre de nuværende talepunkter hos verdens globalister og også hos de demokratiske meningsdannere i De Forenede Stater. Denne sejr for Putin vil tilvejebringe mandatet for den ottende præsident, som er af de syv, til at indtage sin rolle som den profetiske despot, der træder ind i historien umiddelbart før vers seksten; og vers seksten er den snart kommende søndagslov.

I vers tretten omgrupperer kongen i nord sin hær, og i vers fjorten introduceres det hedenske Rom for første gang i historien, skønt det endnu ikke er kongen i nord. Det identificeres dér som det symbol, der »stadfæster synet«, og som den magt, der ophøjer sig selv og derpå falder. Efter Putins sejr i krigen i Ukraine vil pavedømmet begynde at løfte sig op ind i verdenspolitikken, umiddelbart forud for søndagsloven i vers seksten.

Den Franske Revolution og dens forbindelse med den Russiske Revolution; Napoleon og Putin; miraklet i Fatima og dets tre hemmeligheder; den hemmelige alliance mellem Vatikanet og Hitler, den hemmelige alliance mellem Vatikanet og Reagan, er alle profetiske „hjul“, som skærer hinanden i historien om vers elleve til femten, der finder sted i perioden fra den 11. september 2001 indtil søndagsloven i De Forenede Stater. Det var vigtigt at give et kort resumé af disse profetiske „hjul“, før vi tager fat på vers ti.

Den følgende artikel er hentet fra “NBC News”, som er så meget “Main Stream Media”, som det overhovedet kan blive, og “MSM” er den moderne udgave af Hitlers propagandamaskine fra Anden Verdenskrig. Artiklen er naturligvis anti-Putin, anti-russisk og pro-ukrainsk, men det er ikke pointen. Som borgere i det himmelske rige bør Guds folk ikke billige nogen af siderne i et satanisk værk, og al krigsførelse er et satanisk værk.

Formålet med denne artikel er at give dem, som ikke er fortrolige med den profetiske krigsførelse mellem katolicismen (kongen i nord) og ateismen (kongen i syd), og med det forhold, at nazismen i krigsførelsen mellem disse to profetiske magter er blevet anvendt som katolicismens

stedfortrædende hær (ligesom De Forenede Stater blev anvendt i 1989), mulighed for at forstå dette. Profetistuderende behøver at have tilstrækkeligt bevismateriale til at se, at baggrundshistorien til Anden Verdenskrig og den kolde krig er fremstillet i den nuværende krig i Ukraine, idet den opfylder vers elleve og tolv i Daniels ellefte kapitel.

"Historiske begivenheder, som viste profetiens direkte opfyldelse, blev fremstillet for folket, og profetien blev anset for at være en billedlig skildring af begivenheder, der fører frem til afslutningen på denne jords historie." Selected Messages, book 2, 102.

NBC News-artikel: »Ukraines nazistproblem er reelt, selv om Putins påstand om 'afnazificering' ikke er det«

Blandt de mange fordrejninger, som Ruslands præsident Vladimir Putin har fremstillet for at retfærdiggøre Ruslands angreb på Ukraine, er måske den mest bizarre hans påstand om, at handlingen blev foretaget for at „afnazificere“ landet og dets ledelse. I sin argumentation for at trænge ind på nabolandets territorium med pansrede kampvogne og kampfly har Putin erklæret, at skridtet blev taget „for at beskytte mennesker“, som har været „udsat for mobning og folkemord“, og at Rusland „vil stræbe efter Ukraines demilitarisering og afnazificering.“

Putins ødelæggende handlinger — heriblandt ødelæggelsen af jødiske samfund — gør det klart, at han lyver, når han siger, at hans mål er at sikre nogens velfærd.

Ved første øjekast er Putins bagvaskelse absurd, ikke mindst fordi den ukrainske præsident Volodymyr Zelenskyj er jøde og har sagt, at medlemmer af hans familie blev dræbt under Anden Verdenskrig. Der findes heller ingen beviser for, at der i den seneste tid finder massedrab eller etniske udrensninger sted i Ukraine. Desuden er det at stemple fjender som nazister et almindeligt politisk kneb i Rusland, især fra en leder, der favoriserer desinformationskampagner og ønsker at opildne følelser af national hævn mod en fjende fra Anden Verdenskrig for at retfærdiggøre erobring.

Men selv om Putin bedriver propaganda, er det også sandt, at Ukraine har et reelt nazistisk problem — både i fortiden og i nutiden. Putins ødelæggende handlinger — heriblandt ødelæggelsen af jødiske samfund — gør det klart, at han lyver, når han siger, at hans mål er at sikre nogens velfærd. Men hvor vigtigt det end er at forsvare det gul-blå flag mod Kremls brutale aggression, ville det være en farlig forsømmelse at benægte Ukraines antisemitiske historie og samarbejde med Hitlers nazister såvel som den nutidige omfavnelser af nynazistiske fraktioner i visse kredse.

Hvorfor tales der med så megen sympati om de ukrainere, der flygter? De er hvide.

På tærsklen til Anden Verdenskrig var Ukraine hjemsted for et af de største jødiske samfund i Europa, med skøn så høje som 2,7 millioner, et bemærkelsesværdigt antal i betragtning af territoriets lange historie med antisemitisme og pogromer. Ved krigens afslutning ville mere end halvdelen være omkommet. Da tyske tropper overtog kontrollen med Kyiv i 1941, blev de budt velkommen af bannere med teksten "Heil Hitler". Kort efter blev næsten 34.000 jøder — sammen med romaer og andre "uønskede" — samlet sammen og ført til marker uden for byen under påskud af genbosættelse, blot for at blive massakreret i det, der blev kendt som

“Holocaust ved kugler”.

Babyn Jar-kløften fortsatte i to år med at blive fyldt op som en massegrav. Med op mod 100.000 myrdede dér blev den et af Holocausts største enkeltstående drabssteder uden for Auschwitz og andre dødslejre. Forskere har bemærket den nøglerolle, som lokale spillede i fuldbyrdelsen af nazisternes drabsordrer på stedet.

I dag tæller Ukraine mellem 56.000 og 140.000 jøder, som nyder frihedsrettigheder og beskyttelse, deres bedsteforældre aldrig havde forestillet sig. Dette omfatter en opdateret lov, vedtaget i sidste måned, som kriminaliserer antisemitiske handlinger. Desværre var loven tiltænkt at imødegå en markant stigning i offentlige udtryk for bigotteri, herunder hærværk mod synagoger og jødiske mindesmærker prydet med hagekors samt urovækkende marcher i Kyiv og andre byer, hvor Waffen-SS blev hyldet.

I en anden ildevarslende udvikling har Ukraine i de seneste år opført en overflod af statuer til ære for ukrainske nationalister, hvis eftermæle er besmittet af deres ubestridelige historie som nazistiske stedfortrædere. Avisen Forward katalogiserede nogle af disse forkastelige skikkelser, herunder Stepan Bandera, leder af Organisationen af Ukrainske Nationalister (OUN), hvis tilhængere fungerede som medlemmer af lokale militser for SS og den tyske hær. »Ukraine har adskillige dusin monumenter og sneisevis af gadenavne, der glorificerer denne nazistiske kollaboratør, nok til at kræve to separate Wikipedia-sider,« skrev Forward.

En anden hyppigt hædret skikkelse er Roman Sjukhevytj, æret som en ukrainsk frihedskæmper, men også leder af en frygtet nazistisk hjælpepolitienhed, som Forward bemærker var “ansvarlig for nedslagtningen af tusinder af jøder og ... polakker.” Der er også blevet rejst statuer af Jaroslav Stetsko, tidligere formand for OUN, som skrev: “Jeg insisterer på udryddelsen af jøderne i Ukraine.”

Yderligtgående højreorienterede grupper har også vundet politisk indflydelse i det forgangne årti, og ingen mere urovækkende end Svoboda (tidligere Ukraines Social-Nationale Parti), hvis leder hævdede, at landet var kontrolleret af en »moskovitisk-jødisk mafia«, og hvis næstformand brugte et antisemitisk skældsord om den ukrainskfødte jødiske skuespiller Mila Kunis. Svoboda har sendt adskillige medlemmer til Ukraines parlament, herunder én, som ifølge Foreign Policy kaldte Holocaust en »lys periode« i menneskehedens historie.

Lige så foruroligende er det, at nynazister udgør en del af nogle af Ukraines voksende rækker af frivillige bataljoner. De er kamphærdede efter at have ført nogle af de hårdeste gadekampe mod Moskva-støttede separatister i det østlige Ukraine efter Putins invasion af Krim i 2014. En af dem er Azov-bataljonen, grundlagt af en erklæret hvid overherredømmetilhænger, som hævdede, at Ukraines nationale formål var at befri landet for jøder og andre underlegne racer. I 2018 fastsatte den amerikanske Kongres, at dens bistand til Ukraine ikke måtte anvendes „til at yde våben, træning eller anden bistand til Azov-bataljonen“. Ikke desto mindre er Azov nu et officielt medlem af Ukraines nationalgarde.

Ingen del af denne foruroligende kontekst retfærdiggør naturligvis den elendighed, der i løbet af de seneste adskillige uger er kommet over ukrainerne — og det er usandsynligt, at noget af dette motiverede Putin, da han indledte sin invasion. Tværtimod er jøder, der bor i Odessa,

Kharkiv og andre østlige byer, takket være Putin under et ekstremt pres. Mens mange har søgt tilflugt i lokale synagoger og jødiske centre, er andre flygtet til fremmede lande, herunder Israel, som har opfordret alle jøder til at forlade Ukraine.

Mine egne bedsteforældre måtte selv flygte fra det vestlige Ukraine for at undslippe forfølgelse, og det er tragisk at se denne cyklus fortsætte. Hvis landet synker ned i kaos og oprør, kan jøder atter komme i fare fra nogle af deres medborgere. Hvis denne trussel ikke erkendes, betyder det, at der kun gøres meget lidt for at værne imod den.

Men selv om visse elementer i landet har været indviklet i en af historiens mest afskyelige bevægelser, er det uden tvivl den hæderlige holdning at stille sig på Ukraines side i dette drama. Lige nu, for hver dag Putin med brændt-jords-fanatisme optrapper sit angreb mod det ukrainske folk, er det svært ikke at se, hvem der i sandhed fortjener N-ordet.

Allen Ripp, 5. marts 2022 – Kilde

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i vores næste artikel.

„De, der ikke kan huske fortiden, er dømt til at gentage den.“ George Santayana.

„Alt, hvad Gud i den profetiske historie har angivet skulle opfyldes i fortiden, er blevet opfyldt, og alt det, som endnu skal komme i sin orden, vil blive det. Daniel, Guds profet, står på sin plads. Johannes står på sin plads. I Åbenbaringen har Løven af Judas stamme åbnet Daniels Bog for profetiens studerende, og således står Daniel på sin plads. Han bærer sit vidnesbyrd om det, som Herren åbenbarede for ham i syn om de store og højtidelige begivenheder, som vi må kende, idet vi står på selve tærskelen til deres opfyldelse.“

"I historie og profeti skildrer Guds ord den langvarige strid mellem sandhed og vildfarelse. Denne strid er endnu i gang. Det, som har været, vil blive gentaget. Gamle stridsspørgsmål vil blive genoplivet, og nye teorier vil stadig opstå. Men Guds folk, som i deres tro på og opfyldelse af profetien har haft en del i forkyndelsen af den første, anden og tredje engels budskaber, ved, hvor de står. De har en erfaring, som er mere kostbar end fint guld. De skal stå fast som en klippe og holde begyndelsen af deres frimodighed urokkeligt fast indtil enden." Selected Messages, bog 2, s. 109.